

(171. 4.)

VERSLAG.

Enkele leden zagen geen reden op de pensionneering van den gewezen Luitenant-Kolonel-titulair S. P. LINDHOUT art. 53 der Pensioenwet voor de landmacht 1902 toe te passen. Naar zij meenden, was de detachering van den heer LINDHOUT bij de Topographische Inrichting op 15 Mei 1889 met zijn goeden geschied en had deze verandering van positie bovendien verbetering van salaris medegebracht. Deze leden vroegen hoe groot deze salarisverbetering was geweest en hoeveel traktament later door hem als onderdirecteur en directeur van gemelde inrichting was genoten. Ook moesten zij tegen de voorgestelde milde toepassing der pensioenwet bezwaar maken, omdat zij vreesden, dat dit geval geenszins op zich zelf staat en met de aanneming van dit wetsontwerp een gevaarlijk precedent wordt geschapen. Indien de pensioenregeling van de aangehaalde wet voor gevallen als dit niet deugdelijk blijkt te zijn, dan bewijst zulks, dat eene andere algemeene regeling voor deze gevallen moet worden getroffen, en dan schijnt het, naar deze leden opmerkten, aanbeveling te verdienen op functionarissen als hierbedoeld de burgerlijke Pensioenwet toe te passen.

Verscheidene andere leden, die met groote instemming van het wetsvoorstel hadden kennis genomen en gaarne zouden medewerken om het in het *Staatsblad* te brengen, drongen er eveneens op, aan te onderzoeken, of niet eene algemeene regeling kan worden getroffen, waardoor financieel nadeel wordt voor-

komen voor die officieren, wien in het belang van den dienst posten worden opgedragen, welke de militaire carrière schaden.

Eenige leden betreurden het, dat bij dit wetsontwerp niet tevens is voorgesteld art. 53 van de Pensioenwet voor de landmacht 1902 toe te passen op de gewezen onderofficieren P. VAN DER LINDEN, A. TUINMAN en A. N. M. HEYNEN, voor wie art. 7 van die wet tot onbillijke gevolgen leidt. Bij de Kamer is wel eene motie aanhangig, waarbij zij verzocht wordt als haar gevoelen uit te spreken, dat door eene wetswijziging de onbillijkheid moet worden weggenomen, waartoe dat artike aanleiding geeft (Gedrukte Stukken 1912—1913 n°. 143). Echter behooren, in afwachting van eventueele wijziging der wet, geholpen te worden degenen, die in strijd met de billijkheid schade lijden.

De zaak, die het daarbij geldt, maakte reeds meermalen een onderwerp van gedachtenwisseling uit tusschen de Kamer en de Regeering (Gedrukte Stukken 1912—1913, n°. 95. Zie voorts Voorloopig Verslag en Memorie van Antwoord betreffende het wetsontwerp tot vergoeding van pensioen aan J. HARMSSEN c. s., Zitting 1910—1911, n°. 108). Gevraagd werd, of de Minister niet geneigd is ook aan den wensch van genoemde personen te gemoet te komen. Men maakte daarbij echter het voorbehoud, dat zekerheid behoort te bestaan, dat inwilliging van dien wensch niet tot voor de schatkist al te nadeelig zijnde consequenties zou leiden.

De Commissie van Rapporteurs, vertrouwend, dat de Minister bereid zal zijn deze opmerkingen alsnog schriftelijk te beantwoorden, is van oordeel, dat met de mededeeling van het bovenstaande de mondelinge behandeling van het wetsontwerp genoegzaam is voorbereid.

Aldus vastgesteld den 19den November 1912.

KOOLEN.
FLESKENS.
TYDEMAN.
VAN SASSE VAN YSSELT.
DOLK.

